

Bosna i Hercegovina

Босна и Херцеговина



Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине

Broj: S1 3 U 049319 25 U
Sarajevo, 10.10.2025. godine

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Efraima Čosića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Slađane Anđelić, u upravnom sporu tužitelja Udruženja za borbu protiv korupcije Transparency International Bosne i Hercegovine, Krfska 64e, Banja Luka, kojeg zastupa Srđan Blagovčanin, predsjednik upravnog odbora, protiv rješenja broj: UP2ŽV-07-117/23 od 19.12.2023. godine, tuženog Žalbenog vijeća pri Vijeću ministara Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari slobodnog pristupa informacijama, na nejavnoj sjednici održanoj dana 10.10.2025. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje tuženog broj: UP2ŽV-07-117/23 od 19.12.2023. godine se poništava i predmet vraća tuženom na ponovni postupak.

O b r a z l o Ź e n j e

Osporenim rješenjem tuženog Žalbenog vijeća pri Vijeću ministara Bosne i Hercegovine, broj: UP2ŽV-07-117/23 od 19.12.2023. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj: A-I-ZSPI-94/23 od 10.11.2023. godine, a kojom je tužitelj obaviješten da se njegov zahtjev za slobodu pristupa informacijama od 03.11.2023. godine, ne smatra zahtjevom u smislu člana 23. Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora. U obrazloženju tužbe detaljno navodi dosadašnji tok postupka. Smatra da je pobijanim rješenjem povrijeđena odredba člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku, jer je očigledno da u obrazloženju nisu ocijenjeni svi navodi žalbe, a što je drugostepeni organ bio dužan, te detaljno navodi sve žalbene prigovore koje tuženi nije uzeo u razmatranje. Navodi da je isticao i da prvostepeni organ nije pravilno utvrdio činjenično stanje, odnosno da prije donošenja odluke nije razmotrio sve činjenice i okolnosti značajne za obradu zahtjeva. Ističe da prvostepeni organ nije ispoštovao pravila upravnog postupka, a na šta je ukazivao u žalbi, a dugostepeni organ uopće

nije utvrdio procesne nedostatke prvostepene odluke. Navodi da je žalbom isticao da se prvostepeni organ pozvao na član 26. stav 2. tačka e), međutim nije primjenio pravila postupka iz člana 23. stav 3., odnosno nije u roku od 8 dana od dana prijema zahtjeva obavijestio podnosioca zahtjeva o postojanju navodnih razloga zašto se podneseni zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Nadalje navodi da je drugostepeni organ postupio suprotno članu 200. stav 2. Zakona o upravnom postupku. Ističe da nije od Tužilaštva BiH tražio mišljenje, objašnjenje ili upute vezano za ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obaveze, niti je zahtijevao izradu analize ili tumačenje nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije. Navodi da korištenje upitnog oblika izražavanja, nije razlog da se isti okvalifikuje kao zahtjev kojim se ne traži informacija u smislu člana 26. stav 6. tačka e) zakona. Ističe da Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH niti u jednom članu ne propisuje da su institucije dužne postupati samo po zahtjevima u kojima se traži pristup isključivo dokumentima. Nadalje citira odredbe člana 26. stav 1. i člana 5. stav 1. tačka f) zakona, te navodi da mu je osporenim rješenjem povrijeđeno pravo na pristup informacijama koje je sadržano u članu II/3.e) Ustava BiH i u članu 10. Evropske konvencije o ljudskim pravima i slobodama. Ističe da je tražio informacije koje postoje i koje su dostupne, tj. u posjedu su Tužilaštva BiH. Podsjeća da je cilj Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH omogućiti ostvarivanje prava na slobodan pristup informaciji fizičkom i pravnom licu putem otvorenosti i javnosti djelovanja institucija BiH, u skladu sa međunarodnim ugovorima o ljudskim pravima i slobodama i općeprihvaćenim pravilima međunarodnog prava, ovim i drugim zakonom, radi ostvarenja i zaštite interesa javnosti i ostvarenja slobodnog i demokratskog poretka i otvorenog društva. Konačno je predložio da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao zakonitost i pravilnost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“, broj 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu proizlazi da se tužitelj dana 03.11.2023. godine obratio Tužilaštvu Bosne i Hercegovine sa zahtjevom da mu se dostave informacije da li je Tužilaštvo Bosne i Hercegovine donijelo naredbu o sprovođenju istrage za krivična djela korupcije ili krivična djela protiv službene ili druge odgovorne dužnosti u slučaju direktora Sekretarijata Visokog sudskog i tužilačkog vijeća, Tužilaštvo Bosne i Hercegovine je dana 10.11.2023. godine donijelo obavijest, broj: A-I-ZSPI-94/23, a kojom je tužitelj obaviješten da se njegov zahtjev za slobodu pristupa informacijama od 03.11.2023. godine, ne smatra zahtjevom u smislu člana 23. Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine. Tužitelj je izjavio žalbu protiv navedene obavijesti, a tuženi je odlučujući o istoj dana 19.12.2023. godine donio osporeno rješenje kojim je žalbu odbio kao neosnovanu. Tuženi je ovao odlučio, kako to proizlazi iz obrazloženja osporenog rješenja, jer je zaključio da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je odbio zahtjev tužitelja za pristup informacijama.

Pravilnost i zakonitost pobijanog rješenja dovedena je u pitanje navodima tužbe i stanjem u spisu predmeta.

Osnovano tužitelj prigovara da tuženi uopće nije razmotrio žalbene prigovore, odnosno samo je naveo da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je donio obavijest u kojoj je naveo da se predmetni zahtjev za pristup informacijama ne smatra zahtjevom u smislu člana 23. ZOSPI. Tužitelj je u žalbi istakao žalbene prigovore da od Tužilaštva BiH nije tražio da mu da mišljenje, objašnjenje ili upute vezano za ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obaveze, niti je zahtijevao izradu analize ili tumačenje nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije, da Zakon o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH niti u jednom članu ne propisuje da su institucije dužne postupati samo po zahtjevima u kojima se traži pristup isključivo dokumentima, da su zakonom preuzete odredbe Direktive (EU) 2019/1024 Evropskog parlamenta i Savjeta od 20.06.2019. godine o otvorenim podacima i ponovnoj upotrebi dokumenata javnog sektora kojom se utvrđuje definicija pojma „dokument“, da je institucija BiH koja rješava zahtjev dužna da preduzme sve potrebne radnje na prikupljanju zahtjevano informacije, da je u kontekstu člana 5. stav 1. tačka f) ZOSPI i Zakonom o Tužilaštvu BiH također propisano da Tužilaštvo BiH u granicama i u skladu sa interesima postupka može obavještavati javnost i zainteresovana lica o pojedinim predmetima u kojima postupka, da je članom 22. zakona regulisano da je institucija BiH obavezna omogućiti pristup informacijama na više načina, te da je prekršen član 23. stav 3. zakona, kao i načelo efikasnosti iz Zakona o upravnom postupku, kao i da prvostepeni organ nije pravilno utvrdio činjenično stanje, tačnije da prije donošenja odluke nije razmotrio sve činjenice i okolnosti značajne za obradu zahtjeva.

Imajući u vidu navedeno, ovo sudsko vijeće zaključuje da tuženi Žalbena vijeće pri Vijeću ministara Bosne i Hercegovine u postupku po žalbi tužitelja, nije postupio u skladu relevantnim odredbama Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“ broj:29/02 do 53/16), a posebno imajući u vidu član 9., u vezi sa članom 13. citiranog zakona, prema kojem se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari, i u tom cilju moraju se potpuno i pravilno utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

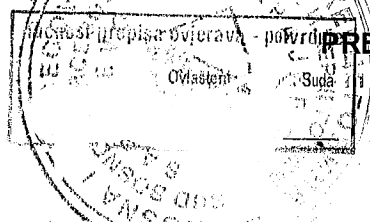
Sud nije mogao raspraviti spor na osnovu činjenica utvrdjenih u upravnom postupku, iz razloga jer su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, izveden je pogrešan i nepravilan zaključak, na način da je tuženi odbio žalbu izjavljenu protiv obavijesti Tužilaštva BiH iako nije utvrdio sve relevantne činjenice i proveo dokaze neophodne za donošenje pravilne i zakonite odluke u žalbenom postupku. U konkretnom slučaju tuženi je drugostepeni organ, koji je dužan da utvrđuje materijalnu istinu, pa je u postupku odlučivanja po žalbi odluku morao donijeti nakon kompletiranja neophodne dokumentacije i utvrđivanja svih relevantnih činjenica, kao i svih dokaza bitnih za donošenje odluke po žalbi, što je imalo za posljedicu bitne povrede Zakona o upravnom postupku. Imajući u vidu naprijed navedeno ovo sudsko Vijeće nije moglo sa sigurnošću ispitati, zakonitost i pravilnost osporenog rješenja niti je moglo raspraviti spor na osnovu činjenica utvrdjenih u upravnom postupku, zato što su one u bitnim tačkama nepotpuno utvrđene, izveden pogrešan i nepravilan zaključak na način što je tuženi samo paušalno usvojio žalbene navode kao osnovane. Tuženi nije odgovorio na žalbene prigovore, iako je kao drugostepeni organ to dužan učiniti u smislu odredbe člana 233. Zakona o upravnom postupku.

Tuženi je postupio i u suprotnosti sa članom 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 53/16) kojom je propisano da se u obrazloženju drugostepenog rješenja moraju ocijeniti i svi navodi žalbe. Žalbene prigovore tužitelja da od Tužilaštva BiH nije tražio da mu da mišljenje, objašnjenje ili upute vezano za ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obaveze, niti je zahtijevao izradu analize ili tumačenje nekog propisa, kao ni stvaranje nove informacije, da Zakon o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH niti u jednom članu ne propisuje da su institucije dužne postupati samo po zahtjevima u kojima se traži pristup isključivo dokumentima, da su zakonom preuzete odredbe Direktive (EU) 2019/1024 Evropskog parlamenta i Savjeta od 20.06.2019. godie o otvorenim podacima i ponovnoj upotrebi dokumenata javnog sektora kojom se utvrđuje definicija pojma „dokument“, da je institucija BiH koja rješava zahtjev dužna da preduzme sve potrebne radnje na prikupljanju zahtjevano informacije, da je u kontekstu člana 5. stav 1. tačka f) ZOSPI i Zakonom o Tužilaštvu BiH također propisano da Tužilaštvo BiH u granicama i u skladu sa interesima postupka može obavještavati javnost i zainteresovana lica o pojedinim predmetima u kojima postupa, da je članom 22. zakona regulisano da je institucija BiH obavezna omogućiti pristup informacijama na više načina, te da je prekršen član 23. stav 3. zakona, kao i načelo efikasnosti iz Zakona o upravnom postupku, kao i da prvostepeni organ nije pravilno utvrdio činjenično stanje, tačnije da prije donošenja odluke nije razmotrio sve činjenice i okolnosti značajne za obradu zahtjeva, nisu raspravljani od strane drugostepenog organa. Naime, u drugostepenom rješenju, s obzirom na ulogu žalbenog postupka, drugostepeni organ mora obrazložiti sve što je bitno proizašlo o činjeničnom i pravnom stanju na temelju razmatranja prvostepenog rješenja, žalbe i cijelog spisa, a što je u konkretnom predmetu tuženi propustio uraditi.

Ispitujući pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, ovo vijeće je ocijenilo da je tuženi donošenjem rješenja počinio bitnu povredu pravila postupka iz člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku („Službeni glasnik BiH“, broj 29/02 do 53/16). Ova odredba obavezuje donosioca rješenja da u obrazloženju navede dokaze koje je proveo i činjenično stanje utvrđeno na osnovu provedenih dokaza, razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, kao i razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kakvo je dato u dispozitivu, kao i pravne propise na osnovu kojih je riješena predmetna upravna stvar. Osporeno rješenje, međutim, ne sadrži razloge koji su odlučni za donošenje odluke.

Iz izloženog slijedi da osporeno rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama zbog čega je ovaj sud tužbu uvažio, osporeno rješenje poništio i predmet vratio tuženom na ponovno rješavanje, primjenom odredbe člana 37. stav 2. u vezi sa članom 34. stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH. U ponovnom postupku tuženi će cijeniti sve žalbene prigovore u ovoj upravnoj stvari i dati razloge iz kojih prihvata ili ne svaki od datih prigovora, u smislu odredbe člana 233. stav 2. Zakona o upravnom postupku.

ZAPISNIČAR
Sladana Anđelić



PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Ljiljana Lalović